

beder, betragtede han dette som en bevidst Forurettelse og besluttede ikke oftere at søge om Forflyttelse under sin nuværende Bisp — en Beslutning, som hans Husstands Lidenhed og Renterne af en lille Privatformue havde sat ham i Stand til at gennemføre uden større Selvfornægtelse.

Lidt Balsam for sit Saar tog han dog imod, da han for et Par Aar siden lod sig udnævne til Provst — eller „Amtsprovst“, som han haardnakket fordrede sig kaldt af sine Sognebørn. I denne Stilling fik hans opsparede Handlekraft endelig en passende Tumbleplads, og hans Selvfølelse tog her Oprejsning for alle lidte Krænkelser. Han levede og aandede fra den Dag i gamle Reskripter og Lovparagrafer, udarbejdede med lidenskabelig Omhu arkelange Forestillinger til Stiftøvrighed og Amtsraad, tilstillede ved enhver Lejlighed de ham undergivne Præster vidtløftige Forespørgsler og var i Særdeleshed en Skræk for Provstiets Skolelærere, hvem han forfulgte med en Uendelighed af Indberetningslister og Skemaer, hvis Udfyldelse blev dem paalagt med Tilhold om den punktligste Nøjagtighed. Thi navnlig overfor Skolevæsenet havde han i høj Grad skærpet den gejstlige Kontrol, og paa dette Omraade betragtede han sig ikke uden Grund som særlig sagkyndig, idet han i sine